

Budapestre vonatkozó ujságcikkek

Szerző: *M. L.*

Cím: *Bolondok az utcán*

Forrás: *Magyarország*

Bu.

(Hely)

1937 X. 5.

(Idő)

(Köt. v. füz.)

(Oldal)

Osztályozás

Tárgy

308

Hely

Idő

'1937'

Személy

Helyszám

Bolondok az utcán

Nincs abban semmi szégyen, hogy a pesti utcákon bolondok futkároznak, ha figyelembe vesszük, milyen óriási teherterelt jelent államra és adózókra a munkaképtelenek emberséges ellátása. Egy terhelt család idióta tagjainak ellátása a múlt százal nyolcvanas évei óta — pontos számítás szerint 205 000 pengőjébe került a hatóságoknak, olyan összegbe, ami 10.000 munkás évi adójának felel meg, vagy — mondjuk — 150 munkásnak kell egy évig dolgozni ezért az összegért.

Jajveszérelő asszony a Lánchidon

Magas, erős, férfias alakját kis gombócfej díszíti, homlokráncái alól bamba tekintete homályosan vész bele az utca forgatagába. Hatalmas bakancsaiban öles léptekkel siet naponta Pestről Budára át zöld lombot gyűteni. Ez a mániája. Utoljára a Lánchidnál találkozam vele, hatalmas batyuja üresen sityegett a mellén, kezében rongydarabokat szorongatott magas korúra és a közlekedési rendőr tiltó jelzésére fittyet hányva, rohant Buda felé. Talán a büszkén pihenő oroszlán nyugalma bősztette fel, kitört bolondériája, rohanásában idegrázó, szakadatlan jajveszékelésbe fogott, a szembejövők ijedten torpantak meg, vagy huzódtak el utjából. bátrabb férfiak — fellüzelve e kétségbeesett rém foghíjas inyének tüzelő pirosságától — karját, szoknyáját kapták el, hogy feltartóztassák biztos halálba siető utjában, megakadályozzák, hogy a Dunába ugorjék. A lud-

talpu, nyápic „mentőket“ a teingerelt oszton korbácserejével vagdosza a hid korlátjához és a tartóoszlopokhoz, minden idegszálának rágásával rikácsolt értelmetlen szavakat képzelt üldözői fülébe és utat törve magának, futott át Budára — fenyőgalyat szedni.

A világító tők

A periferiákon, piacok környékén ténfereg egy alacsony, kövérkés asszony. Félrebillent arcáról zacskóiban lógnak le a husdarabok. Hóna alatt kivájt tőköt szorongat, amelyben egy vékony szál gyertya pislákol. Olyan majomszertettel öleli magához, mintha lopott gyermeke lenne vagy bomba, mely ha leesik, felrobban. Egyik külteki suhanc hátulról kiboxolta a tőköt az asszony hóna alól, a gyertya kialudt, a bura darabokra tört. Artikulátlan ordítás közben földre vetette magát, haját tépte kinjában, habzó szájjal vonaglott a szatyoros asszonyok, kíváncsi naplopók gyűrűjében. Rendőr jött elő, telefonált a mentőkért. Hirtelen felugrott a kis, hájas test, nekrlontott a tömegnek, rugott, harapott, káromkodott, nem knokautolta senki. Mentők szirénája bubogott, utat tört magának az orvos. Ismerte a beteget, lefogatta, az egyik ápolót tőkért szalasztotta. Már vájta is az egyik suhanc puha belét szemet-orrot-szájat csinált neki, gyertya került elő, az asszony vigyorgott, hirtelen kikapta a suhanc kezéből a tőköt és holdog örömmel: mintha mi sem történt volna, belevegült a vásárlók tömegébe.

Kutyamenedzser

Régi alakja a pesti utcáknak, valamikor tiszt volt, háboruban légnymást kapott, megrongált ideggel került Pest idővájár fergetegébe. Lassan elhasználódott teste-lelke, elkoptak ruhái. Megmaradt csizmájára kellett életét felépíteni bricsesz került a zárába, rá fekete ing, oroszozubony, belülré megingott lelkét gyömöszölte. Orosz gárdakapitánynak nézik Pesten. Sziká alakjáról hercegi vonások peregtek a zugügynők felé, a legképtelenebb szélhámosságogörkorcsolyáján került a golondok házába. Sárga igazolvánnyal zsebében, gárdakapitány allűrjeivel statisztának szerződött filmgyárba. Csenevész akaratóval hiába édelgett a mondé élet bejárói körül, nem volt ereje oda bejutni az alvilág éjszakai élete rántotta magáva. Szerződést nem kapott, felcsapott kutyamenedzsernek. Két hatalmas, tarka foltokkal borított agár husos talpa nyomába szegődve, rójja az utcákat és ha valamelyik félvilági nőnek eszébe jut hatalmas döggel feltűnni az utcán, pár pengőért kibérli — az orosz kapitánytól.

Verébsirató

Pest fával övezett utcáin és a parkokban — intim téli csevegésre — ezrével lepik el a fák tar koronáit a verebek. E zajos szabadegyetem elől sietve menekülnek a járókelők. akár higiéniai okokból, vagy a fülsértő csicseregés miatt, de van irgalmas ember Pesten, ki egyik csoportot a másik után keresi fel, áhíthat! hallgatja csiripelésüket és siratja őket.

Remegő kézzel koldul alamizsnát az éhezoverebeknek és az összegyűlt kolduspénzből egész napon át eteti a verebeket. Mikor torzonborz alakjával megjelenik a fák alatt, az egész verébhád földre szállva, ugrálja körül. Alamizsnaosztás után az egész banda felröppen és egy távolabbi fán ütnek tanyát, fondorlatosan megtévesztik szegény siratójukat. De az öreg sem marad nekik adós, gyakran beharap alamizsnájukba.

Futóbolondok

Csak még egész röviden, korunk kollektív szellemére hivatkozva, listánkra vettük a futóbolondokat. Minden második ember hangosan vitatkozik az utcán árnyékával és üres zsebével, szidja a józan világot, porig rombolja le a várost és helyébe légvárat, épít magának melynek legfelső emelete ablakából fog ki könyökölni és füttyülni erre a nyomorult világra.

K. L.